

Sygn. akt I ACa 1995/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Kaniok

Sędziowie: SA Edyta Mroczek

SA Barbara Trębska (spr.)

Protokolant: ref. staż. Michał Strzelczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w W.

przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie (...)

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt II C 399/13

1. ***oddala apelację,***

2. ***zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt I A Ca 1995/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 maja 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Wojewody (...), kwoty 100.000 zł wraz z odsetkami, tytułem odszkodowania za szkodę, jaką wywołały decyzje administracyjne dotyczące nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), a mianowicie orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej (...) W. z dnia 22 sierpnia 1950 r. oraz utrzymująca je w mocy decyzja Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 17 kwietnia 1951 r., na mocy których odmówiono byłym właścicielom przyznania prawa użytkowania wieczystego nieruchomości.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Wojewodę (...) zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł m.in. zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Orzeczenie to oparł Sąd o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

Nieruchomość przy ul. (...), składająca się z nieruchomości hipotecznych: K. W. A nr rej. hip. (...), wschodnia część działki (...), K. W. Nr(...), K. W. Nr (...) K. W. Nr(...), K. W. Nr(...) znajdowała się na terenie objętym działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze(...)(Dz. U. Nr 50, poz. 279). Obecnie w skład dawnej nieruchomości położonej przy ul. (...) wchodzi następujące działki gruntu z obrębu (...)

- o powierzchni 1009 m2, oznaczonego jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanego w księdze wieczystej nr (...) stanowiącego aktualnie teren ulicy (...);

- o powierzchni 2291 m2, oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej nr (...) stanowiącej aktualnie teren ulicy (...);

- o powierzchni 519 m2, oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), stanowiącej teren ulicy (...);

- o powierzchni 616 m2 oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej (...), stanowiącej aktualnie teren ulicy (...);

- o powierzchni 856 m2 oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), stanowiącej aktualnie teren ulicy (...),

- o powierzchni 893 m2 oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), stanowiącej aktualnie teren ulicy (...),

- o powierzchni 247 m2 oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), stanowiącej teren ulicy (...),

- o powierzchni 864 m2 oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), stanowiącej teren ulicy (...),

- o powierzchni 8720 m2 oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...) uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), stanowiącej teren przy ulicy (...),

- o powierzchni 48 m2 oznaczonej jako część działki ewidencyjnej nr (...), uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), stanowiącej teren przy ulicy (...).

Na mocy powołanego dekretu powyższe nieruchomości przeszły na własność gminy (...). W., a w dniu 13 kwietnia 1950 r., tj. z chwilą likwidacji gmin, na własność Skarbu Państwa. nieruchomości. Orzeczeniem Prezydium Rady Narodowej (...). W. nr (...)/ca z dnia 22 sierpnia 1950 r. wniosek przedwojennego właściciela nieruchomości, W. Z. o przyznanie prawa własności czasowej został rozpatrzony odmownie. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, iż zgodnie z planem zagospodarowania przestrzennego teren nieruchomości jest przeznaczony pod społeczne budownictwo mieszkaniowe. Minister Gospodarki Komunalnej decyzją z dnia 17 kwietnia 1951 r. nr(...), utrzymał w mocy powyższą decyzję.

Na skutek wniosku J. S., następcy prawnego W. Z., decyzją z dnia 24 listopada 1992 r. nr GK.III. (...)–R- (...) Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, stwierdził nieważność orzeczenia Prezydium Rady Narodowej w(...)W. z dnia 22 sierpnia 1950 r. oraz utrzymującej go w mocy decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 17 kwietnia 1951 r.

Krąg dotychczasowych współwłaścicieli nieruchomości oraz ich następców prawnych uległ w tym okresie zmianie. W. Z. zmarł 1 lipca 1985 r. Spadek po nim z mocy ustawy nabyły w równych częściach żona H. Z. oraz córka J. S.. Po śmierci H. Z. w dniu 14 marca 1992 r., spadek po niej na podstawie ustawy nabyła córka J. S.. Następnie J. S. zbyła na rzecz powoda (...) sp. z o.o. prawa i roszczenia z tytułu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego za szkodę, jaką wywołały orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej(...) W. z dnia 22 sierpnia 1950 r. oraz utrzymująca je w mocy decyzja Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 17 kwietnia 1951 r.

Po ponownym rozpatrzeniu wniosku złożonego w dniu 12 lutego 1949 r. przez W. Z., Prezydent(...). W., decyzjami z dnia 19 października 2011 r. odmówił (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu położonego przy ul. (...) oznaczonego hipotecznie jako K. W. A nr rej. hip. (...), wschodnia część działki (...), K. W. Nr (...) K. W. Nr(...), K. W. Nr (...), K. W. Nr (...)

Dokonując oceny prawnej powyższych ustaleń faktycznych, zważył Sąd, że powód wywodził swoje roszczenie w oparciu o decyzje administracyjne: orzeczenie prezydium Rady Narodowej z dnia 22 sierpnia 1950 r. oraz utrzymującą je w mocy decyzję Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 17 kwietnia 1951 r., odmawiające dotychczasowym właścicielom prawa własności czasowej do nieruchomości, których nieważność została stwierdzona decyzją nadzorcą Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 24 listopada 1992 r. Z uwagi na fakt, iż obie te decyzje zostały wydane przed wejściem w życie noweli do kodeksu cywilnego z dnia 17 marca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (Dz. U. Nr 162, poz. 1692), uchylającej przepis art. 160 k.p.c., tj. przed 1 września 2004 r., podstawą roszczeń powoda stanowił art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a. związku z art. 5 powołanej ustawy. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 31 marca 2011 r. (III CZP 112/10) wyraził pogląd, że do roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej ostateczną decyzją administracyjną wydaną przed dniem 1 września 2004 roku, której nieważność lub wydanie jej z naruszeniem art. 156 § 1 kpa stwierdzono po tym dniu, ma zastosowanie art. 160 § 1, 2, 3 i 6 k.p.a. Dlatego też zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczeń, rozpatrywał Sąd w oparciu o art. 160 § 6 k.p.a. i uznał go za zasadny. Zgodnie z tym przepisem, roszczenie o odszkodowanie przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym stała się ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisu art. 156 § 1, albo decyzja, w której organ stwierdził, w myśl art. 158 § 2 k.p.a. Najpóźniej zatem przed upływem trzech lat strona powinna dokonać czynności przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń. W niniejszej sprawie, decyzją ostateczną w rozumieniu powyższego przepisu była decyzja nadzorcza Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 24 listopada 1992 r. w przedmiocie stwierdzenia nieważności orzeczenia Prezydium Rady Narodowej (...) W. z dnia 22 sierpnia 1950 r. i utrzymującej ją w mocy decyzji Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 17 kwietnia 1951 r. Wniesienie zatem pozwu w dniu 2 maja 2012 r. nastąpiło po upływie trzyletniego terminu przedawnienia. Ponieważ powód upatruje źródła szkody w powyższych decyzjach administracyjnych dotyczących odmowy ustanowienia prawa własności czasowej gruntu na rzecz swoich poprzedników prawnych, stąd nie pozostaje w związku z przedmiotem sprawy, w ramach kwestionowania zarzutu przedawnienia roszczenia, odwoływanie się przez powoda do decyzji odmownych Prezydenta (...)W. z 2011 roku i obliczenie przedawnienia roszczenia przy uwzględnieniu daty ich wydania. Z art. 160 k.p.a. wynika bowiem, że bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od momentu uprawomocnienia się decyzji nadzorczej. Zobowiązanie pozwanego powstało z chwilą spełnienia przesłanek, z którymi ustawa łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, tj. w oparciu o decyzje odmowne z 1950 i 1950 roku i o decyzję wydaną w postępowaniu nadzorczym w 1992 roku, zatem doszło do uchybienia terminu określonego w art. 160 § 6 k.p.a.

W konsekwencji, Sąd uznał, że roszczenie powoda jest przedawnione i dlatego też powództwo oddalił.

W apelacji od powyższego wyroku powód zarzucił naruszenie art. 160 § 6 k.p.a. w zw. z art. 117 §1 i 2 k.c. przez błędną wykładnię i nieuzasadnione zastosowanie na skutek uznania roszczenia powoda za przedawnione w sytuacji, gdy istnienie szkody, jakiej naprawienia domagał się powód i konsekwentnie wymagalność roszczenia odszkodowawczego powstała z chwilą negatywnego rozpoznania wniosku dekretowego poprzednika prawnego powoda w odniesieniu do nieruchomości przywołanych w pozwie mocą decyzji Prezydenta (...) W. wydanych w 2011 r.

W konkluzji wniósł skarżący o uchylenie wyroku w całości. W uzasadnieniu podniósł, że stanowisko zaprezentowane przez Sąd pierwszej instancji pomija te poglądy, które warunkują skuteczność odszkodowań mających genezę w dekrecie (...) od ostatecznego negatywnego rozpoznania wniosku o ustanowienie własności czasowej nieruchomości (...). Wywodzi skarżący, że skoro przepis mówi o przedawnieniu roszczenia, to odnosi się do roszczeń istniejących, a zatem przedawnienie należy łączyć ze stanem wymagalności roszczenia, niezależnie czy jest ono regulowane co do terminu przepisami kodeksu cywilnego, czy też przepisami ustaw szczególnych. Zdaniem skarżącego przy wykładni art. 160 § 6 k.p.a. należy posłużyć się nie tyle wykładnią językową, która prowadzi na manowce, co wykładnią systemową. Przytoczył orzeczenia Sądu Najwyższego zawierające stanowisko, iż ustalenia i oceny odnośnie do istnienia szkody wyrządzonej wskutek stwierdzenia nieważności orzeczenia administracyjnego oraz istnienia normalnego związku przyczynowego między takim stwierdzeniem a szkodą mają jedynie hipotetyczny charakter do czasu zakończenia postępowania administracyjnego w sprawie o ustanowienie użytkowania wieczystego gruntu albo tzw. gruntu zamiennego, a przed ponownym rozpoznaniem wniosku dekretowego byłych właścicieli, szkoda poniesiona przez powodów istnieje tylko potencjalnie. Wywodzi stąd skarżący, że wystąpienie o odszkodowanie w sytuacji nierozpoznania wniosków dekretowych byłoby nie tylko nieracjonalne, ale i przedwczesne. Wskazał nadto, że Sąd pierwszej instancji pominął, że podstawa faktyczna powództwa objęła również odmowne decyzje w sprawie ustanowienia użytkowania wieczystego z 2011 r. oraz stanowisko (...) W. o braku możliwości przyznania powodowi gruntów zamiennych.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia i przyjmuje je za własne. Nie były one kwestionowane przez skarżącego.

Istota sporu sprowadzała się bowiem do kwestii prawnych, a mianowicie do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej odmawiającej przyznania własności czasowej, były właściciel (jego następcy prawni) winien wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym za szkodę spowodowaną uszczerbkiem majątkowym w postaci utraty prawa użytkowania nieruchomości, w terminie trzech lat od otrzymania ostatecznej decyzji nadzorczej stwierdzającej nieważność decyzji dekretowej (art. 160 § 6 k.p.a.), czy też termin ten rozpocznie swój bieg dopiero z momentem ponownego negatywnego rozpoznania wniosku dekretowego lub, czy ponowne rozpoznanie wniosku powoduje przerwanie biegu przedawnienia terminu z art. 160 § 6 k.p.a.

W ocenie Sądu Apelacyjnego tylko na pierwsze z postawionych pytań należy udzielić odpowiedzi pozytywnej. Regulacja zawarta w art. 160 k.p.a. przewiduje szczególnie reżim odpowiedzialności odszkodowawczej, w związku z tym przepis ten powinien być wykładany ściśle. Sformułowanie art. 160 § 6 k.p.a. nie pozostawia zaś żadnej wątpliwości, że wymagalność szczególnego roszczenia odszkodowawczego przewidzianego w tym przepisie ustawodawca związał z dniem, w którym ostateczna stała się decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wydanej z naruszeniem prawa art. 156 § 1 k.p.a., a ściślej jej doręczenie stronie uprawnionej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 63/01, OSNC 2004/5/78). Data zatem wydania ostatecznej decyzji nieważnościowej jest elementem stanu prawnego, którego powstanie decyduje o stosowaniu przepisów regulujących odpowiedzialność za wyrządzenie szkody wydaniem wcześniejszej decyzji. Co prawda w uchwale Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 20 stycznia 2014 r. wyrażono pogląd, że termin przedawnienia roszczenia o odszkodowanie przewidziany w art. 160 § 6 k.p.a. rozpoczyna bieg z chwilą bezskutecznego upływu terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, a w razie jego złożenia - z chwilą wydania decyzji po ponownym rozpatrzeniu sprawy (III CZP 78/14, OSNC 2015/6/66), jednak sytuacja opisana w tym orzeczeniu nie ma znaczenia dla ustalenia początku terminu przedawnienia w sprawie niniejszej, gdyż nie występuje w niej problem ponownego rozpoznania sprawy w rozumieniu art. 127 § 3 k.p.a.

Zgodnie też z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego termin przewidziany § 6 art. 160 k.p.a. zawsze rozpoczynał swój bieg w dniu, w którym decyzja nadzorcza stawała się ostateczna, „bez względu na to, kiedy szkoda powstała lub się ujawniła” (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 lipca 2009 r., I CSK 499/08, Lex nr 528228;

z dnia 18 kwietnia 2008 r., II CSK 639/07, Lex nr 515705, z dnia 5 grudnia 2007 r., I CSK 301/07, Lex nr 371425, z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 63/01, OSNC 2004/5/78, czy uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114).

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ostateczna decyzja nadzorcza została wydana w dniu 24 listopada 1992 r., a pozew został wniesiony 9 maja 2012 r., a więc prawie dwadzieścia lat od początku terminu przedawnienia określonego zgodnie z art. 160 § 6 k.p.a.

Nie ulega też w ocenie Sądu Apelacyjnego wątpliwości, że konieczność ponownego rozpoznania wniosku przeddekretoowego właściciela nieruchomości z dnia 12 lutego 1949 r., w związku ze stwierdzeniem nieważności decyzji odmawiających jego uwzględnienia, nie stanowi zdarzenia wymienionego w art. 123 § 1 k.c. jako podstawa przerwania biegu przedawnienia. Ponowne rozpoznanie przez organ administracyjny wniosku dekretoowego nie jest wszak czynnością strony przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia dochodzonego w sprawie niniejszej, której przedmiotem jest odszkodowanie za szkodę spowodowaną bezprawną decyzją administracyjną. Złożenie wniosku o przyznanie własności czasowej do nieruchomości nie mogło zatem stanowić czynności zmierzającej do dochodzenia naprawienia szkody spowodowanej decyzją odmawiającą jego uwzględnienia, zwłaszcza że roszczenie to powstało w wyniku podjęcia decyzji nadzorczej, która została wydana 50 lat po odmowie uwzględnienia tego wniosku. Trudno też tu mówić o wyborze przez stronę powodową formy restytucji naturalnej, skoro postępowanie miało na celu rozpoznanie wniosku złożonego w 1949 r., ukierunkowanego obecnie na ustanowienie użytkownika wieczystego nieruchomości. Było to odrębne i proceduralnie samoistne postępowanie, które nie miało za przedmiot odszkodowania, w jakiegokolwiek jego postaci. Wprawdzie ma rację skarżący, że brak jest możliwości antycypowania rozstrzygnięcia administracyjnego w przedmiocie użytkownika wieczystego, niemniej – jak wyżej podniesiono – stwierdzenie przesłanki szkody nie rzutuje na bieg terminu przedawnienia. Okoliczność, że dopiero zakończenie postępowania w sprawie ponownego rozpoznania wniosku o ustanowienie użytkownika wieczystego pozwoli na ustalenie istnienia szkody i jej rozmiaru, może stanowić podstawę do zawieszenia postępowania w sprawie o odszkodowanie (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.), lecz nie uzasadnia tezy prezentowanej w apelacji, że do czasu ponownego rozpoznania wniosku termin przedawnienia nie biegnie.

Niezasadne jest też stanowisko skarżącego odnośnie do wymagalności roszczenia odszkodowawczego. W tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego jest także ugruntowane. Zgodnie z nim (por. wyrok z dnia 18 kwietnia 2008 r., II CSK 639/07, Lex nr 515705), przy zobowiązaniach, dla których podstawę prawną stanowi art. 160 k.p.a., ustawodawca wyraźnie odróżnia moment powstania samego zobowiązania i roszczenia o odszkodowanie, od chwili wymagalności takiego roszczenia. Gdy chodzi o wskazanie osoby odpowiedzialnej za naprawienie szkody podstawowe znaczenie, zgodnie z art. 36 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191 z późn. zm.), ma moment powstania zobowiązania (wydania decyzji, która wyrządziła szkodę). Natomiast wymagalność roszczeń wynikających z takiego zobowiązania oraz ich przedawnienie zostało w art. 160 § 6 k.p.a. związane - inaczej niż przy innych czynach niedozwolonych - z chwilą gdy stała się ostateczna decyzja stwierdzająca nieważność decyzji wyrządzającej szkodę lub decyzja stwierdzająca, że decyzja wyrządzająca szkodę, została wydana z naruszeniem art. 156 § 1 k.p.a. Takie rozróżnienie pomiędzy skutkami powstania zobowiązania Skarbu Państwa do naprawienia szkody spowodowanej wydaniem decyzji administracyjnej a wymagalnością i przedawnieniem wynikających z niego roszczeń znalazło swoje wyraźne potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uchwale siedmiu sędziów z dnia z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 99/2006 (OSNC 2007/6/79) Sąd Najwyższy wskazał, że dla ustalenia osoby odpowiedzialnej za szkodę wywołaną wydaniem decyzji administracyjnej decydujące znaczenie ma to kiedy została ona wydana. Z drugiej strony za ugruntowane w orzecznictwie tego Sądu można uznać stanowisko, że wymagalność roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej wydaniem decyzji administracyjnej została uregulowana wyłącznie w art. 160 § 6 k.p.a. i nie stosuje się w tym wypadku przepisów ogólnych o czynach niedozwolonych, tak Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 26 stycznia 1989 r., III CZP 58/1988 (OSNC 1989/9/129) oraz w uchwale siedmiu sędziów z dnia z dnia 26 kwietnia 2006 r., III CZP 125/05 (OSNC 2006/12/194).

Podzielając powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji o zasadności zarzutu przedawnienia roszczenia powoda.

Rację ma skarżący, że dla bytu roszczenia odszkodowawczego podstawowe znaczenie ma fakt istnienia szkody, skoro jednak w rozpatrywanej sprawie istniała już ostateczna decyzja nadzorcza Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa, stwierdzająca nieważność decyzji z 1950 r i 1951 r., stanowiących źródło szkody, jaką poniosła strona powodowa, to - zgodnie z jednoznacznym brzmieniem art. 160 § 6 k.p.a. - rozpoczął się bieg trzyletniego terminu. Strona powodowa była więc zobowiązana do podjęcia w tym terminie czynności zmierzającej bezpośrednio do dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, tylko bowiem taka czynność mogła, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., przerwać bieg przedawnienia (por. powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r.). Czynnością tą było wystąpienie w powyższym terminie o odszkodowanie, wówczas do organu administracji publicznej, który stwierdził nieważność decyzji z powodu naruszenia art. 156 § 1 k.p.a. (art. 160 § 4 k.p.a.). Do rozpatrującego wniosek o odszkodowanie organu administracyjnego należała ocena, czy rozstrzygnięcie sprawy o odszkodowanie nie jest uzależnione od zakończenia postępowania w sprawie ponownego rozpoznania wniosku o ustanowienie użytkowania wieczystego. W przypadku ustalenia takiej zależności (która niewątpliwie występowała, gdyż od zakończenia tego drugiego postępowania zależało istnienie po stronie powodowej szkody), organ ten zapewne zawiesiłby postępowanie o odszkodowanie do czasu zakończenia sprawy w przedmiocie wniosku przeddekretoowego właściciela nieruchomości. Tylko takie zachowanie doprowadziłoby do przerwania biegu przedawnienia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Strona powodowa (poprzednicy prawni powoda) nie skorzystali z tego trybu, a o odszkodowanie wystąpili prawie dwadzieścia lat po wydaniu decyzji nadzorczej. Dla oceny zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia w płaszczyźnie art. 160 § 1 k.p.a., z przyczyn wyżej przedstawionych, nie ma jednak znaczenia okoliczność, że dopiero w 2011 r. został ostatecznie rozpoznany wniosek o ustanowienie użytkowania wieczystego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda jako pozbawioną uzasadnionych podstaw (art. 385 k.p.c.). O kosztach postępowania apelacyjnego (kosztach zastępstwa procesowego pozwanego) orzeczono zgodnie z zasada odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość ustalono na podstawie § 2 ust. 2 w zw. § 6pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490).